

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Kalkar, Christian Andreas Herman FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1868-05-28)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Kalkar, Christian Andreas Herman FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1868-05-28)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)*, Karl Sehønbergs Forlag., s. 146. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-003-shoot-L0022522300030068.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra Laub til Kalkar.

Viborg, 28. Mai 1868.

— — — —. Der skeer Meget i vor Tid, som ikke huer mig, eller hvorom jeg ikke veed, hvad det fører i sit Skjold. Denne Vinter har været mig trykkende, og hvad der kom ud af de lange Forhandlinger kun lidet tilfredstillende. En Standsning er vel skeet, den nye Lov er kun noget Foreløbigt ; men med den er dog Tanken bragt ind i Virkeligheden og kommer ikke let ud igjen. Den Kirkecommission, som skal bringe Sammenhæng ind i det Hele, maae den ikke tage det sidste Resultat med som en Deel af det Givne? kan den gaae udenom det, om den end helst vilde? og kan man ikke let sørge for, at den ikke engang vil? efter hvad der forlyder om Sættelsen, vil dette kunne naaes. De har aldeles Ret i, at hvad vi trænge til, er at benytte det vi have, lære at leve og bevæge os i de tilvante Former, og ikke spilde Tid og Kræfter og tilsidst Modet med paa at udtænke og gennemføre nye Former, som, selv om de vare de allerbedste, dog havde den Ulempe, at man først skal leve sig ind i dem. Og Gud skee Lov, at man dog i denne nyhedssyge Tid kan see Livet komme s. 147 frem uden andre udvortes Forandringer end dem, som Aarene af sig selv føre med sig. Det har jeg erfaret paa min første Visitatsreise i dette Aar i en Egn, hvor tidligere Menighedslivet og Naturen omtrent vare lige fattige og lyngbegroede, men hvor jeg denne Gang mærkede en vaagnende Hedelærkesang, Præster, som gjerne vilde, — ogsaa maaskee nogle, som kun følte, at de maatte — være med, og en stor Tilstrømning til Kirkerne af Folk, som kunde baade høre og synge. Noget Lignende mærker man jo næsten overalt, — ikke som Virkning af Valgmenighedsloven eller Forventningen af den, ja maaskee uden Anelse om, hvad der forhandlede i Kjøbenhavn. — — —